

אור עליון

לעילוי נשמת הצדקת שרה ברכה בת שרה בן פורת ז"ל

106 מס' גיליון | שנה תשיעית | אב תשע"ח | www.yahadoot.net • mhbp52@etrog.net.il • 054-848 6661

לעילוי נשמת נפתלי בן שמעה ברזילי | שמואל משה בן אסתר טוטיאן | משה בן שרה בן-פורת. ת.נ.צ.ב.ה.

מאמר "שלום בית" לגבר: מה זו אישה? מאת הרב יגאל כהן שליט"א, מתוך ספרו "בחסדך בטחתי"

כשניסיתי לחקור, מה קרה ביניהם בחודשים האחרונים? הבנתי הכל. מה קרה? אמא שלו הגרה בארץ הגיעה אליהם לביקור, והוא, שאוהב מאד את אמא שלו, ואוהב לשתף אותה בכל חויה, לקח אותה בכל יום לטיול במקום אחר, קנה לה מתנות יקרות ערך, ודיבר איתה עד השעות המאוחרות של הלילה... אתם בודאי שואלים את עצמכם: "מה רע בכך?". כל בעל צריך להראות לאשתו, פעם אחר פעם, שהיא ראשונה אצלו בכל דבר ועניין. אותו בעל מארצות הברית היה צריך להראות לאימו את האהבה לא ליד אשתו, ואם כבר הראה אהבה כזו, או שקנה לה מתנות יקרות, הוא היה צריך לקנות לאשתו מתנות יקרות יותר, כדי לא לגרום לאשתו להרגיש שהיא נדחתה למקום שולי.

טבע האישה לקנא בבעלה

אחד מהטבעים שהטביע בורא עולם באישה הוא: לקנא לבעלה, שלא יסתכל על נשים אחרות, שלא ירבה שיחה איתן, ושלא יחמיא להם כלל. [דרישות אלו הן כמובן גם דרישות הבורא יתברך, כמבואר בהלכה]. בקיצור, אישה דורשת מבעלה שלבו ועיניו יהיו רק שלה. גבר שאינו נוהר בכך, אישתו מרגישה בתוך תוכה הרגשה רעה כלפיו...

בכל פעם שהבעל נצרך לשוחח בטלפון עם אישה, בעיני העבודה שלו וכדומה, היא מרגישה שבעלה נותן תשומת לב לאחרות, ושהלב שלו לא איתה... וזהו דבר הגורם לאישה, אפילו שלא מרצונה, להיות מלאה בטענות על בעלה, ופעמים שהיא אפילו לא שמה לב לקשר בין הטענות לבעיה האמיתית. [לכן צריך לשמור על גדר הצניעות, וכאשר גבר נצרך לדבר עם אישה אחרת, השיחה צריכה להיות עניינית ותכליתית בלבד].

נסיים בסיפור מדהים: לאחרונה נגשו אלי זוג הנשואים כבר עשרים וחמש שנים, והאישה מלאה בטענות על בעלה, ואילו הוא אינו מבין בכלל מה היא רוצה ממנו. כשניסיתי לברר, מדוע היא כועסת עליו כל כך? גיליתי, שכאשר הם התחתנו - הבעל פתח עסק חדש, שהיה חשוב לו מאד להצליח בו. ואז הוא אמר לאשתו: "העסק אצלי במקום ראשון, לפני הכל". במשך עשרים וחמש שנים אשתו נשאה

איתה את המשפט הזה:

בכל פעם שהוא השקיע מאמץ יותר מדי בעיני העבודה שלו - מיד היא הרגישה שהיא אצלו במקום השני, וכך חזר הדבר על עצמו במשך שנים, עד שהם הגיעו לשערי בית דין... ברוך ה', כשהסברתי לו את הטעות שעשה, הוא הבין, ומיד התחיל לנסות לתקן את טעויות העבר.

האמיתית, ואז הבעיות הקטנות ממשיכות יום ועוד יום, עד שנגמר להם הכח, ומפרכים את הבית.

הבעת האהבה

'אהבת בעלה' זה אומר תאהב אותי באמת... אל תראה לי אהבה דרך כרטיס האשראי שאתה נותן לי, אל תראה לי אהבה דרך עשית ספונג'ה או שטיפת כלים. לא זו הדרך להראות אהבה, כי אולי אתה עוזר ומתחשב בי, אבל אין זה אומר שאתה אוהב אותי באמת. האישה רוצה לדעת שאתה אוהב אותה באמת, ולכן בכל יום שעובר אתה צריך להזכיר לה את זה. גם כשאתה אוהב באמת את אשתך, אם

לא תאמר לה את זה - היא לא תבין את זה לבד. ולכן, כל גבר בעולם חייב להרגיל את עצמו להביע את אהבתו לאשתו, בין אם הוא ראה את זה אצל ההורים שלו בין אם הוא לא ראה. וכמה שיותר הרי זה משובח, כי אין סוף הרצון של האישה לקבל מאתנו את האהבה הזו, וזה לא נגמר לעולם. וגם אם לפעמים נראה לנו שהאישה לא כל כך מתחשבת לכך, בתוך תוכה היא מאד רוצה, וזקוקה לזה מאד, ושמחה גדולה ממלאת את לבה כשהיא שומעת שהיא נאהבת על ידי בעלה, כי הקב"ה הטביע בה את הרצון לאותה אהבה.

לא לגרום לאישה לקנא באחרים

מלבד מה שהבעל צריך לומר בפיו לאשתו שהיא היקרה ביותר בעיניו, הבעל צריך להזהר שלא לגרום לאשתו לקנא באחרים... בעל המרבה להסתובב עם חבריו, ומספר לאשתו כמה היה לו כיף לטייל איתם, מעורר אצל אשתו את מידת הקנאה. היא חושבת בלבה: "עם החברים שלו הוא נהנה ומאריך בשיחות, ואיתי הוא מקצר, הוא מנסה כל הזמן להתחמק ממני".

במהלך שהותי בארצות הברית - נתבקשתי לעזור לזוג שעמד לפני גירושין. כשדברתי עם הבעל הוא טען בפני: "איני מבין מה יש לה נגדי? כל שלושת השנים האחרונות הכל היה בינינו בסדר גמור. הרגשתי שהאהבה בינינו חזקה יותר מכל. והנה, בחודשים האחרונים היא פשוט השתנתה לחלוטין... איני יכול לחיות כך!".

אישה יקרה! אם קראת מאמר זה, תנהגי בחכמה, ואל תבואי בדרישות לבעלך שיקיים את חוביך, בכך את תגרמי לתוצאה הפוכה, שבעלך לא יקבל את הדברים. הניחי את העלון על השולחן סמוך לבעלך, וזהו. וכבר אמרו כלל גדול בשלום בית: כל אחד מבני הזוג צריך להתרכז אך ורק בחיובים שלו כלפי בן זוגו. (ולא כמו אותו אחד, שלא שעה לאזהרה דומה שכתבנו בחודש שעבר, בפתיחת המאמר "שלום בית לאישה", והופר השלום בביתו. חבל).

כל אחד ואחד מאיתנו חייב להכיר את אשתו, לדעת את נפשה ולהבינה, כי זהו היסוד הגדול ביותר בשלום בית... ובאו נלמד יחד מה זה אישה? מהו מבנה האישיות של האישה והדברים החשובים לה? ואלו דברים צריך לתת אותם כל ימי חייו! וכך נוכל להשקיע את מירב המאמצים שלנו בנקודות הנכונות, כדי שהצד השני ירגיש מרוצה, ויקבל באמת את הסיפוק המלא מחיי הנישואין.

אהבת בעלה

"עיני האישה נשואות לאהבת בעלה", אומר החזון איש. הדבר הגדול והחשוב ביותר בעיני האישה, היא ש'בעלה יאהב אותה'. האישה בתוך תוכה זקוקה באופן תמידי להרגיש את אהבת בעלה. יש לה תשוקה פנימית להיות נאהבת, רצויה, חשובה ויפה בעיני בעלה. יש לה רצון חזק להרגיש שהיא מספר אחת בעולם בעיני בעלה.

מתי מתחילות הבעיות? כשאתה לא נותן לה. מנגד, העצה הטובה ביותר לשלום בית היא לתת לה את זה. בעל שישקיע מעצמו לספק לאשתו את מה שהיא זקוקה ממנו, אין לי צל של ספק, הבית שלו יהיה מושלם, הבית שלו יהיה שליו ורגוע!

לפעמים מגיעים אלי זוגות, וכשהם מספרים לי על מה שעובר עליהם, הם נתפסים על הנקודות הקטנות: "הוא אינו עושה, הוא אינו קונה, לא איכפת לו מהילדים". וכשאני שואל: "האם את מרגישה שבעלך אוהב אותך?", על פי רוב התשובה היא: "לא! הוא אינו אוהב אותי...". בעצם, אחת מהדרכים שהיא רוצה לקבל את אהבת בעלה היא בדרך של "תעזור לי", "תקנה לי"... אם נדע לפתור להן את הבעיה האמיתית, הבעיות הקטנות יעלמו מאליהם.

אין בית שלא מתווכחים בו: מי יקנה? מה יקנה? כמה יקנה? אלו דברים הקיימים בכל בית נורמאלי, ואין כל סיבה שמוויכוחים כאלה יגיעו בני זוג למריבות או לגרושין, ואפילו לא לגשת לרב... דברים אלו אמורים להסתדר מאליהם. הסיבה שבני זוג מגיעים לגרושין היא, שהם אינם יודעים לפתור את הבעיה

האיסור לנדור

א. כל הנודר, אף על פי שמקימו, נקרא רשע ונקרא חוטא. (ש"ע ס"א). בא וראה חומרת הנודר, עד שאמרו חז"ל: "כל הנודר ראוי לדוקרו בחרב". "בעוון נדרים בניו ובנותיו של אדם מתים כשהם קטנים, ואשתו מתה בעוון נדרים", לא עלינו. ואמרו דורשי רשומות, "נדרים" בגימטריא "רוח", שהנודר חשוב כרוצח וכנ"ל. ובשל"ה האריך בחומר המוציא שבועה מפיו, ואפילו שבועת אמת. (סק"י).

ב. הנודר, כאילו בונה במה בשעת איסור הבמות. והמקימו, כאילו הקריב עליה קרבן. שטוב יותר שישאל על נדרו. והני מילי בשאר נדרים, אבל נדרי מצוה מצוה לקיימן, ולא ישאל עליהם אלא מדוחק. וכן אם נשבע על איזה דבר, לא ישאל עליו אלא מדוחק. (ש"ע ס"ג).
ג. כל הנודר ואינו מקיים נדרו עובר בלאו ועשה. אך מי שנדר וחזר בו תוך כדי דיבור, ביטל את נדרו. (סק"ב).

נדר לצדקה

א. צריך ליהרר שלא ידור שום דבר. ואפילו צדקה אין טוב לידור, אלא אם ישנו בידו, יתן מיד, ואם לאו, לא ידור עד שיהיה לו. (ש"ע ס"ד).

פינת ההלכה

מתוך הספר "פורת יוסף" בת"י, סימן ר"ג, מאת עורך העלון.

נכתב במחברות "משנה ברורה" על הלכות נדרים ליעת עתה הספקנו בס"ד לכתוב על חמשת הסימנים הראשונים סימנים אלו יצאו בחוברת מודפסת. על מנת לקבל הערות והארות מאת ציבור הלומדים ניתן לקבל החוברת באימייל mhbp52@etrog.net.il

איזה נדרים משובחים ואיזה מגונים

ס"ד ד"ה ואפילו צדקה).

ד. אם פוסקים צדקה, כגון, שעושים מגבית בשבת בבית הכנסת לטובת איזו ישיבה, וצריך לפסוק עמהם, יאמר בפירוש "בלא נדר". שאם לא יעשה כן, אע"פ שלא הזכיר לשון נדר, הוי כמו נדר, שכל התחייבות לדבר מצוה הוי נדר. (ש"ע ס"ד, פ"י ס"ק טו).

ה. וכן כאשר עורכים "מי שברך" לעולה לתורה, ואומרים "בעבור שמתנדב כך וכך", יוסיפו לומר "בלי נדר". ואפילו שהעולה לא הזכיר בפיו שמתנדב, חייב לתת כפי שהזכיר המברך, כיון ששתק וקיבל על עצמו לתת. (ס"ק טו).

חותר לנדור לזרז עצמו לדבר מצוה

א. האומר: אשנה פרק זה, ונתחייב

ב. דעת הבית יוסף, שכאשר המעות נמצאים בידו, מצוה לנדור, שיאמר "מעות אלו לצדקה", ומיד יתנם לצדקה. שנותנין שכר על האמירה מלבד השכר על המעשה. אבל אסור לנדור לצדקה, לומר "הרי עלי מעות לצדקה", גם כשהמעות בידו. ודעת האחרונים, שגם כאשר המעות בידי, יתן המעות מיד בלא נדר ובלא נדבה. והלכה כבית יוסף. (ס"ק יד ושעה"צ שם).

ג. אע"פ שאמרנו שאסור לידור לצדקה, אם הוא נודר כדי להיות מעשה אחרים, שאחרים ילמדו ממנו ויתרמו, מצוה הוא. ויש אומרים, שאם הוא רואה את עצמו מתרשל לתת צדקה כראוי, טוב שיהיה נודר עצמו לצדקה, לזרז עצמו. ולא נראה כן להלכה. (ס"ק יב, ובה"ל הארוך

לשנות פרק זה, כמו כל המקבל עליו דבר מצוה, אך ירא שמא יתרשל בדבר, כיון שאין זה נדר ממש, מותר לו לנדור, שאוסר מאכל פלוני וכדומה עליו עד שישנה פרק זה, כדי לזרז עצמו. (ש"ע ס"ו, פ"י ס"ק כג).

ב. וכן אם ירא שיתקפו יצרו ויעבור על איזו מצוה ממצוות לא תעשה, או יתרשל מקיים מצוות עשה, מצוה לישבע ולנדור כדי לזרז עצמו. (ש"ע ס"ו). אך לא הותר לישבע ולנדור רק באופן שיועד שיקיים נדרו ושבועתו. (ס"ק כד).

ג. יש שכתבו בשם הקדמונים ז"ל, שיהיה האדם מלהוציא הטובה אשר בלבו לעשות, שלא יאמר אעשה זאת המצוה, או אלמד כך וכך פרקים וכיוצא, כי כשהאדם מוציא בפיו - אינו בא לידי עשיית המצוה או אותו הלימוד, כי הדבר נשמע בין המקטרגים ומערבבים כמה עירובים למנועו מכך. (ס"ק כב).

ד. אף על גב שמצווה לנדור כדי לזרז עצמו, או כדי לכוון דעותיו ולתקן מעשיו, (כדלעיל סעיפים א,ב), אף על פי כן לא ירבה אדם בנדרי איסור, ולא ירגיל עצמו בהם, שסופו למעול בנדרים שנדר, אלא יפרוש מדברים שראוי לפרוש מהם, בלא נדר. ובב' פעמים הוי רגיל. (ש"ע סעיפים א,ז, פ"י ס"ק א).

למוסדות רבי מאיר שבטבריה, אלא כוונתו לתת לכל צדקה, רק שיהיה זה לעילוי נשמת רבי מאיר, ולכן יכול ליתנו לכל צדקה שרוצה. אך כעת לא מצאתי מי שיכתוב כן. (סק"כ).

ד. שבח זה ד"נשמת כל חי" הוא יקר ומעולה מאד, והוא מסוגל על כל צרה שאדם עומד בה, שידור נדר לומר אחר הצלתו מהצרה שבח זה של "נשמת כל חי", ויועיל לו, וכמו שכתוב בשם רבי יהודה החסיד ז"ל. בדוק ומנוסה. ועדיף שיקבל על עצמו לומר שבח ה"נשמת" בלי נדר. ויש שנודרים לומר שבח זה בפני עשרה. ויש המוסיפים לנדור, שאחרי שינצלו מצרתם יעשו סעודת הודיה לעשרה אנשים לכבוד התנא הושע בן בארי. ולא יקבל אדם דברים אלו בנדר אלא אם כן בטוח הוא בעצמו שיקיים נדרו. ויכתוב את קבלתו בדף, כדי שלא ישכח נדרו. (ס"ק כא).

ה. הנודר בעת צרה, אין להתיר נדרו אלא לצורך מצוה כגון לצורך שלום בית וכדומה, או לצורך גדול, או במקום שאנו יודעים בבירור שאינו יכול לקיים נדרו. שאם נתיר נדרו יהיה כגונב דעת העליונה, בהיות שנדר בעת צרתו, ואחר שקיבל הטובה מהשם יתברך אינו מקיים מה שנדר. אך אם נדר בלשון שבועה, שאמר "אני נודר לאכול או שלא לאכול", אפשר להתיר את נדרו אפילו שנדר בעת צרה. (ס"ק יט).

סגולות להינצל מצרה

א. בעת צרה מותר ואף מצוה לנדור. פירוש, אם הוא חולה או בנו וכיוצא בזה, מותר לו לומר: "כך וכך אתן לצדקה אם אתרפא, או אם אנצל מצרה זו". שעל ידי אותו הזכות ינצל מן הצרה. (ש"ע ס"ה, פ"י ס"ק יז,יח).

ב. הנודר לצדקה בעת צרה, טוב שיאמר שלש פעמים "אלהא דמאיר ענני". ויכוין לכוונה שכיון רבי מאיר בעל הנס בזה, בעת שאמר לשר בית הסוהר שיאמר כן. וראויה זכותו של התנא הקדוש רבי מאיר להגן עליו, להושיעו מכל צרה וצוקה. ואף בסליחות יאמרו "עננו אלהא דמאיר עננו", ולא יאמרו "אלהא דרבי מאיר". (סק"כ).

ג. יש שנהגו, שהשרוי בצרה מפריש מעות לצדקה, או נודר שמן למאור, לעילוי נשמת רבי מאיר בעל הנס. וצריך לקיים נדרו לשולחו לעיר הקודש טבריה, ואין ליתנו למוסד אחר, שאז אינו יוצא ידי חובת נדרו בזה. ונלע"ד, שבזמן הזה הנודר צדקה לעילוי נשמת רבי מאיר, אין כוונתו שיתן הצדקה דווקא לעניי טבריה, או

הקדישו ספרים לעילוי נשמת או להצלחה

עמותת "אור עליון" שמחה לבשר על מיום אדיר של הנחת הספר "אור עליון" במקומות ציבוריים: בתי חולים, ספריות ציבוריות, מחנות צבא וכדומה. קחו חלק בימי הבישור ותרמו ספרים לחלוקה, ואנו נניחם עבורכם במקומות ציבוריים. עם מדידת הקדושה על הספר: לעילוי נשמת יקרבים, או להבדיל לרפואה והצלחה. כל זכויות הקוראים והמתנדבים מוספרות שנתמנים יזקפו לזכותכם... כמו כן, המעוניינים להתייחס בספרים במקומות ציבוריים, בתשלום דמי המשלוח בלבד, מתמנים ליצור עמנו קשר.

צ'לצ'לו 054-8413979

הספר שיעלה אתכם גבוה גבוה

ספר מרתק ומגוון שייתן לכם את התשובות להרבה מחשבות והטרידי אתכם, ואולי גם יביא לכם את הישועה לה אתם תצטוו.

מחוקק | מיסטי | מוחת | אקטואלי | מרגש | סוחף

צ'לצ'לו 054-8413979

הזדמנות אחרונה

בא לשמח את נשמת יקירך! ניתן לבחור עמוד של הלכה יומית בתאריך המיוחד לכם להנצחה או לזכרון בספר "שונה הלכות" הנדפס על ידי המוסדות הספר מופץ באלפי עותקים ומחולק חיים לבתי כנסת וישיבות בארץ ובח"ל.

למסירת שמת יקרבים התקשרו: 08-6727523 052-7130554

אלפי הלכות מעלות את נשמת יקירך

- לעילוי נשמת **אברהם מימוני ז"ל** בן ר' יצחק רוממיה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.
- לעילוי נשמת **אלי ליאון בן זעירא** ת.נ.צ.ב.ה.
- לעילוי נשמת **אבא מרדכי בן צרויה ז"ל** נלב"ע א' אלול תשס"ב ת.נ.צ.ב.ה.
- לעילוי נשמת **רחל בת לאה ז"ל** נלב"ע י' תמוז תשע"ד ת.נ.צ.ב.ה.
- לעילוי נשמת **ירדנה שושנה בת רחל ז"ל** נלב"ע כ"ג תמוז תשס"ד ת.נ.צ.ב.ה.

מֶרֶן הַגָּאוֹן הֵרֵב מִשֶּׁה צַדְקָה שְׁלִיט"א: "מָה נַעֲשֶׂה פֶה סַחַר בְּנִפְשׁוֹת?!"

יד מאורי הדור שיצילו אותנו?! בלי תורה מי יעמיד את הארץ? אבדה הארץ! אנחנו לא רוצים ש"אבדה הארץ!" אם היו יודעים אותם האנשים מה זה תורה, לא היו עושים דבר כזה!

מורי ורבותי! צריכים להאמין באמונה שלימה בתורה הקדושה. כל מילה בגמרא, כל מילה בש"ס, זה אמת לאמיתו, לאמיתו, לאמיתו. על כל דיוק בתוספות, כל דיוק בגמרא, כמה עומדים [מתעכבים להבין]. התורה שלנו תורה נצחית. נתאר לנו: אנחנו היינו בגלות, לא היה מכשירים כאלה כמו היום, שיש קשר אחד עם השני. [עם כל זאת] כל הספרי תורה מהצפון הצפון, מהדרום הדרום, מהמזרח למערב, אותו ספר תורה. **כמה ישראל דייקנים, כמה שמרו את התורה מורי ורבותי! ואין אנחנו נזלזל בתורה?**

אין לנו כח להוציא להורג שום אדם

הגמרא אומרת, שלומדי התורה זה יותר מספר תורה. הגמרא אומרת: "כמה טיפשי אינשי, דקיימי מקמי ספר תורה, ולא קיימי קמי תלמידי חכמים." [כמה טפשים האנשים, שעומדים לפני ספר תורה, ולא עומדים לפני תלמידי חכמים]. התלמידי חכמים - מפרשי התורה. שהקב"ה נתן את התורה מסיני, נתן אותה לעם ישראל ולחכמי ישראל.

מורי ורבותי! אין אנחנו נאבד? מי יש לו את הכח לתת נפש אחת מישראל?! הגמרא אומרת, שאם אלף אנשים נמצאים, ובא המושל הרשע ואומר: "תנו לנו נפש אחת להרוג אותנו [וכולם יינצלו, או שאהרוג את כולם]." כל הנפשות ימותו ולא יתנו נפש אחת. **זה דעת תורה: אין לנו כח להמית שום אדם להוציא אותו להורג.** הרבה בחורים בישיבה נשברים, יורדים, אחר כך נהיים גאוני עולם, אז אין אנחנו ניתן אותם? **מה נעשה פה סחר בנפשות? מי יש לו כח לזה?!**

רבותי! כן יהיה, לא יהיה, זה לא מעניין אותנו. צריכים להתפלל, צריכים לצעוק. אם אנחנו לא צועקים סימן שלא אכפת לנו, אם אדם לא צועק סימן שלא כואב. לכן אשריהם ישראל שבאו פה, ומתפללים וצועקים. אנחנו צועקים לפני ה', שה' יקבל תפילתנו ברצון, שנוכה כלנו - אנחנו גם כן - לחזור בתשובה שלימה, כי בזמן שאנחנו לא חוזרים אז גם אחרים לא חוזרים. אמן ואמן.

באים לקחת אותנו מהמלאכים?!

רבותינו אומרים: "גדול המחטיאו יותר מן ההורגו". אדם שהורג את השני, באמת נורא ואיום, הוא רוצח, אבל הנרצח הולך לעולם הבא, מספיק מה שקיבל. אבל אדם שמחטיא את השני, עולם הזה אין לו, עולם הבא אין לו, [לכן המחטיאו] יותר מן ההורגו. אין אפשר שבני תורה, שמעמידים את העולם, והמלאכים מבקשים לשמוע אותם. (כתוב: "חברים מקשיבים לקולך השמיעיני", מי אלו החברים? אומר רש"י על

שיר השירים, החברים אלו המלאכים). **בשעה שיושבים ועוסקים בתורה, המלאכים יושבים ומקשיבים להם. ובאים לקחת אותנו מהמלאכים?!**

כמה בני תורה צדיקים שירדו ועלו, אין אפשר אחרת, רק ראשי ישיבות

יודעים מזה. באים אחרים ואומרים: "זה יצא החוצה, זה בא למטה, זה עלה למעלה". **אוי ואבוי! אין נסכים לקחת את בנינו? הם בני ישראל, בני ישראל, בני ישראל, בני ישראל!**

אנחנו רוצים לבנות את הארץ!

היום אנחנו בבין המצרים... בואו ונחשוב למה באמת היה חורבן? הפסוק אומר: "על מה אבדה הארץ? על עוונתם את תורתך". אומרת הגמרא: מה פירוש עוונתם את תורתך? "שלא בירכו בתורה תחילה". אומר הר"ן בשם הרבינו יונה, מה זה שלא בירכו? הם לא העריכו את התורה בכדי שיברכו עליה. **אפילו אם לומדים תורה, אבל אם לא מעריכים תורה - אז מאבדים את הארץ! אנחנו רוצים לבנות את הארץ! אם אנחנו לא מעריכים... רוצים לקחת מאיתנו, מתוך ישיבותינו, בחורים צדיקים.**

בחור שקצת לא הסתדר [בלימוד], שלא הגיע [המכתב] לכתובת - יכנס [לצבא]! יש מכסות, יש יעדים, וכו' וכו'. כל אחד מבין מה שמוליד הדבר הזה. **אין אנחנו נשב ונשתוק?!** אין לא נתפלל על

בחודש שעבר התקיימה עצרת תפילה וזעקה נגד "חוק הגיוס", על ידי מרגן ורבנן, ראשי הישיבות הספרדיות, וחכמי הקבלה הספרדים: הרב דוד בצרי שליט"א, והרב בניהו שמואלי שליט"א, בראשות מרן הגאון, הרב משה צדקה שליט"א, עמוד האש ההולך לפני המחנה. בסמוך לקברו של רבנו הגדול, מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל, ושאר החכמים והצדיקים הטמונים בבית החיים סנהדריה בירושלים. נציין, כי מרן הגאון, הרב מאיר מאזוז שליט"א, שלח מכתב תמיכה בעד העצרת.

את המשא המרכזי, בדברים חוצבי להבות אש, נשא מרן הגאון, הרב משה צדקה שליט"א, ראש ישיבת פורת יוסף, אשר זעק מנהמת לבו הטהור את זעקת בני התורה בכלל, ובני התורה הספרדים בפרט. לפניכם תמליל רוב הדרשה. (על דעת הכותב בלבד!):

באנו להתפלל ולא לעשות שום דבר אחר

ברשות מרגן ורבנן, ה' ישמרם ויחיהם, ברשות המארגנים, ברשות כל הקהל הקדוש, אברכים ובחורי ישיבה.

קטונתי מלדבר, אבל מורי ורבותי אנחנו נמצאים היום בבית עלמין, שם נמצאים גדולי הדור, צדיקי לקברים של צדיקים, בוכים, מתחננים. החולה הזה ספק יחיה גם בלי התפילות, אבל מפחדים, מי יודע, אולי ילך מאיתנו. זה על חולה אחד, אם יש כמה חולים... ואם יש רחמנא לצלן מגיפה. **מורי ורבותי! אנחנו באים להתפלל, לא באים לעשות שום דבר אחר.** לא חולה אחד ולא שניים. בחורי ישיבה שזה יסוד של עם ישראל, רוצים לקחת אותם. באיזה חוכמות ובאיזה עורמות, יעדים, מכסות, שטויות והבלים. **אסור לתת ציפורן של בן תורה!**

ידוע, כל ראשי הישיבות יודעים, שבחור ישיבה זה לא קל. כאלה קשיים יש לו. בחורים אחרים יש להם כל מיני דברים, תאוות ועניינים. בחור ישיבה הוא בן אדם, לפעמים יורד, לפעמים נשבר. באים הרבנים והמשגיחים, מעודדים אותם ונהיים גדולי ישראל. **היום, אם בחור קצת ישבר, יראו אותו בחוץ - לך למדוריו של גהינום, ושם ילך לאיבוד!**

מֶרֶן הַגָּר"מ מֵאָזוֹז שְׁלִיט"א: "הַשׁוֹמֵר עַל בְּנָיו - אֲשֶׁר יוֹאֲשֵׁר חֲלָקוֹ"

שומר תורה ומצוות לא ישלח את בנו ללמוד באוניברסיטה ולישון במעונות הסטודנטים, אחרי שכולם יודעים על אווירת הפריצות והכפירה במקומות אלו. כך בדיוק לגבי מחנות הצבא. **ומילה לסיום לקוראינו היקרים שעדיין לא זכו לשמור תורה ומצוות:** אם חב"ד (למשל) הייתה משתלטת על הצבא, ומשרה שם אווירה דתית, עד שרבים מהמתגייסים היו חוזרים בתשובה, לא בכפייה אלא כתוצאה מהאווירה, האם הייתם שולחים את בניכם לצבא? בוודאי שלא! השכם והערב אנו שומעים את הזעקות על "הדתה" ו"הדתה". אז גם לנו מותר להיחרד עם עמקי נשמתם מה"החלנה" בצבא... חד וחלק!

ואלו דברי קודשו של מרן הגאון הרב מאיר מאזוז שליט"א בחודש שעבר: "כולם יודעים שתשעים אחוז מהדתיים שנכנסים לצבא, מתדרדרים ומתקלקלים שם". "כמעט כל מי שהולך לצבא, קשה מאד שיוכל לשמור את עצמו. כי שם מדרדרים אותם בכוונה, כאן יש לך מזכירה, וכאן יש לך סמארטפון, וכאן יש לך רבי טרפון... עד שנהרס הכל!! סיפרו לי על בחור אחד מהישיבה, שלקחו אותו לצבא, ותוך עשרה חודשים זרק את הכל, ולא נשאר ממנו כלום!! לכן כמה שאפשר לאדם לשמור על הבנים שלו, אשריו ואשרי חלקו".

התנגדות חכמי ישראל להליכה לצבא, הינה משום שלצערנו המציאות הוכיחה, **שההולכים לצבא מתקלקלים ברוחניות!** וכבר כתבו כל הרבנים הספרדיים ללא יוצא מן הכלל, ובראשם רבינו הגדול, מרן הגאון הרב עובדיה יוסף זצ"ל, וזקן המקובלים, הרב יצחק כדורי זצ"ל: **"ויכשילום ב[עוונות] קלות וחמורות במחנות הנח"ל החרדי, שהגיעו לידי חילול שבת ועבירות חמורות וביזוי כל קודש. ויפלו בקרב מחנות הצבא, שם שוררת אווירת פריקת עול בהתפרקות נוראה... יחשבו תמימי לב, בחורי חמד מבני עדות המזרח, כי הינם שונים, ואין האיסור והחשש הנורא מפני התפרקות חל עליהם... לכן הננו להזהיר באזהרה חמורה, לבל יתפתה שום תלמיד, ליפול ברשתם, ללא שום הבדל בין חוג לעדה."**

חשוב להבהיר, חכמי ישראל אוהבים ומכבדים את חיילי צה"ל. וכבר אמר רבינו הגדול, מרן הגאון הרב עובדיה יוסף זצ"ל, שצריך לחבק ולנשק כל חייל בישראל. ומרן זצ"ל אף היה עורך "מי שברך" לחיילי צה"ל, בכל שבת בעת פתיחת ההיכל. כמו כן, מרן הגאון הרב מאיר מאזוז שליט"א, האריך כמה וכמה פעמים בשיעוריו, בדבר החובה להכיר טובה לחיילים, ולערוך עבורם "מי שברך" בעת פתיחת ההיכל. הוא אף תקף את המתנכלים לחיילים, וצועקים עליהם 'חרדק' וכדומה. גם מרן הגאון הרב משה צדקה שליט"א, שלח איגרת ברכה לחיילים, בעת מבצע "צוק איתן", וכתב להם בחום: "חייל יקר, תפקיד גדול ועצום בידך, מעלתך גדולה מאד מאד, וכו' וכו'".

שאלות ותשובות בענייני שידוכים

לכבוד יום
ט"ו באב

שאלה: אני בחור בן 29. יצאתי לשידוך, ונהנית מאד מתכונות נפשה של הבחורה. מבחינתי היא כלילת המעלות, עדינה ויראת שמים, בדיוק כמו שחיפשתי שנים רבות ולא מצאתי. הבעיה שלי לגביה היא חיצונית: יש בה נקודות שאני ממש לא מסוגל להתמודד איתן, ברמה רצינית מאד. מדובר בפרטים מסוימים בפנים: אף ארוך, שיניים. (בעיקר האף). כעת אינני יודע מה לעשות. הנקודות הללו מציקות לי מאד. אינני יודע כיצד לנהוג, ואודה מאד לעצה שתסייע לי בעניין.

תשובה: אם המראה החיצוני שלה לא היה דוחה אותך, היינו אומרים "שקר החן והבל היופי וכו'". היית יכול לשאת אותה לאישה, להתמקד בצדדים החיוביים שבה, והאהבה היתה פורחת אצלכם. אבל... לפי מה שכתבת, המראה החיצוני שלה דוחה אותך, במקרה הזה, אני מציע שתמשיך להיפגש עמה, ואז תבחן את ההרגשה, אם הרגשת הדחייה עברה לך, בבחינת "על כל פשעים תכסה אהבה", הנה מה טוב. אך אם גם לאחר מספר פגישות עדיין תרגיש דחייה וסלידה ממנה, אין לך ברירה אלא לעזוב את השידוך הזה. ואל תחשוב שהרגשה זו תחלוף אחרי החתונה, כי היא לא תעבור.

הגמרא (קידושין מא,א) אומרת: "אסור לאדם שיקדש את

האשה עד שיראנה, שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו, ורחמנא [-וה'] אמר: ואהבת לרעך כמוך". מכאן נלמד בקל וחומר, שאם אדם כבר ראה בה דבר מגונה וכבר התגנתה בעיניו, שאסור לו לישא אותה לאישה. ברצוני להוסיף, ישנם בחורים שאין המראה של הבחורה דוחה אותם, אלא הם עושים חשבון, איזו בושה תהיה לי כאשר החברים שלי יראו אותי הולך איתה ברחוב. מובן מאליו, שזו מחשבה טיפשית לחלוטין. (כל זה למדתי מתוך הספר 'זכר' של הרב נחום דיאמנט).

שאלה: התארסתי ב"ה בשעה טובה, וברצוני להעיר לארוסתי בעניינים שונים שעלולים לפגוע. מדובר בטיפוח מסוים שאני רוצה שהיא תשקיע בו, למשל: ניקיון עצמי, שימוש בדאודורנט. אך אני לא יודע איך לומר דבר כזה. אני זקוק לעצה כיצד לרמוז זאת?

תשובה: התקופה שבין האירוסין לחתונה הינה תקופה רגישה ביותר, המאורסים בוחנים זה את זה בשבע עיניים, וכל מילה יכולה להרוס הרבה בקשר, ואולי אפילו להביא לביטול השידוך. לכן נראה לעניות דעתי, שעכשיו תתגבר ואל תעיר כלום, ואפילו לא ברמז, בפרט שאתה מדבר על נושא אישי ביותר, אשר קרוב לודאי שארוסתך תפגע. רק אחר שתעבור התקופה הראשונה שאחרי החתונה, תוכל להעיר בעדינות וברמז. וגם אז צריך ללמוד כיצד מעירים לבת הזוג. לדיעתך, לא רצוי להפגש הרבה בין האירוסין לחתונה, כך שזו לא צריכה להיות בעיה גדולה בשבילך.

שאלה: נפגשתי עם בחור הגדול ממני ב-13 שנים. אני מתביישת מהסביבה, וגם אני מרגישה קטנה לידו, אבל אנחנו מסתדרים, ויש לנו שפה משותפת יחד. זה השידוך הראשון שלי, תמיד חיפשתי מישהו גדול ממני, אבל פה אני מרגישה שהוא גדול מדי. האם כדאי לי להגייד "לא" לשידוך הזה, או שאני מפסידה בזה את השידוך שלי בידיים?

תשובה: אילו היית שואלת שאלתך זו לפני שנפגשתי עמו, הייתי מציע לך שזה לא כדאי. כי יש לחשוש שההבדל בגיל הינו גם הבדל במנטליות, באישיות, ובכל סדרי החיים. וכבר אמרו בגמ' (קידושין מט,א), שאין האישה מעוניינת בבעל שהוא ברמה גבוהה ממנה בהרבה. (אבל טוב שהבעל יהיה ברמה קצת יותר גבוהה מהאישה, כדברי הגמ', נחות דרגא ונסיב איתתא).

אבל כאן שכבר נפגשתי מספר פעמים, והתברר לך שאתם מתאימים זה לזו, ויש ביניכם קשר טוב, כדאי לך להמשיך, ולא לגרום סתם צער לבחור בישראל. מדברייך אני מבין שהבעיה האמיתית שלך אינה שאת מרגישה קטנה לידו, אלא הבושה מהסביבה זה מה שמפריע לך, כי את זה הדגשתי בתחילת דבריך. שמי פס על כל העולם, ותעשי את מה שטוב לך. (אין זה עניין למש"כ בש"ע (אבהע"ז ב,ט), לא ישא זקן ילדה, שדבר זה גורם לזנות. ע"כ. ששם מדובר בזקן וילדה, שאין ביניהם קשר נפשי, ואינם נישאים אלא לשם מטרה צדדית. זאת ועוד, שכתבו הב"ש והח"מ (שם), שאם הילדה מתרצה לו, אין איסור כלל).

שאל את הרב

שאלות ותשובות מתוך "שאל את הרב" באתר "הדעות נט", שאלות בהלכה וייעוץ אישי ניתן לשאול באתר ה'טל' או במייל mhbp52@gmail.com, או בטלפון 054-8486661

דינים לאישה ולבת עמ' (תרנב).

שאלה: נולדתי למשפחה דתית, ולפני כ-8 שנים בערך המשפחה שלי חזרה בשאלה. אני התחזקתי יותר ברוך ה'. לאמא שלי יש צער מזה שאני מתחזקת, ונורא קשה לי לכבד אותה בענין הזה. מה הגבול בין לכבד אותה לבין הדת שלי?

תשובה: מבואר בגמרא (ב"מ לב,א), שאסור לשמוע בקול ההורים, כאשר הם מבקשים לעבור על התורה, כיון שגם הבנים וגם ההורים חייבים בכבוד ה' יתברך. וכן נפסק בשולחן ערוך (יו"ד רמ"ט). לכן אינך צריכה להתחשב בצער של אימך על כך שאת מתחזקת, ועליך יותר לחשוש על הצער שיהיה לבורא [שברא אותך ואת הורייך] אם לא תתחזקי. זהו בדיוק הגבול בין כיבוד הורים לענייני הדת: עליך לשמור על

כבודם של הורייך, (אל תעירי להם דבר בענייני הדת), אבל חלילה לעבור על איסור קל בשביל רצונם, ובכך תזכי לקדש שם שמיים במעשיך.

שאלת המשך לשאלה הקודמת: אם אמא שלי מדברת לשון הרע, האם מותר לי להעיר לה, שלא תדבר לשון הרע, כדי שלא אכשל בשמיעת לשון הרע, או שכדאי לי לשתוק מפאת הכבוד, ורק לא לקבל ולהאמין לדברים?

תשובה: מבואר בחפץ חיים (כלל ח ס"ד), שלא רק שאסור לקבל לשון הרע מאביו ואמו אלא גם צריך למנוע אותם מזה. רק שצריך למונעם בלשון רכה ובדרך כבוד, שיאמר להם: "כתוב בתורה שאין לדבר לשון הרע", ושאר ענייני זכות על זה שהם מדברים עליו לשון הרע, עד שימנע אותם מזה. (במ"ח שם אות כז).

במה דברים אמורים, שאת משערת שאימך תשמע בקולך ותפסיק את דיבוריה, אבל אם את משערת שדבריך לא יועילו מאומה, דין אימך כדן שאר אדם שמספר לשון הרע, ואי אפשר למונעו מכך, שמבואר בחפץ חיים (כלל ו' ס"ה), שאם א"א לצאת מהמקום, אפשר לשמוע בג' תנאים: א. תחליטי בהחלטה גמורה, שלא להאמין ולקבל את הדברים. ב. שלא יהא לך נוח משמיעת הדברים. ג. להיזהר שלא להראות שום תנועה המראה שאת מסכימה לדברים. (בבמ"ח שם הע' יא הסתפק, אם מתבייש להניח אצבעו באוזניו כדי שלא לשמוע, האם מחויב לעשות כן, או פטור, משום כבוד הבריות שדוחה איסור דרבנן. ולע"ז במקרה שלפנינו יש נלקוט לקולא, שכל בר דעת מבין שקשה להורות לה להניח אצבע באוזנה).

שאלה: אישה שעלטה: עיסה בעיסה שנייה, חלה על דעת חלק את העיסה השנייה, בחלקה לאפות עוגות ובחלקה לאפות לחמים, ולאחר החלוקה לא תשאר בעיסה שיעור חלה, האם צריכה להפריש חלה מעיסה זו או לא?

תשובה: כיון שדעתה לחלק את העיסה לשניים, ולאפות את העיסות בטעמים שונים, אין חיוב הפרשת חלה על עיסה זו. ומכל מקום נכון לחוש לדעת רבינו תם, ולהפריש חלה בלי ברכה. (אוצר

סיפורי ישועות

גב' ק. משכונת רמות בירושלים ערכה פדיון נפש לבנה, שימצא את זיווגו בקרוב, לאחר שבועיים הוא סגר שידוך ועשה וורט. לאחר מכן היא עשתה פדיון נפש, והפעם עבור בתה, שתזכה לזרע של קיימא. לאחר חודשיים, בסוף חודש חשוון, התקשרה אלינו גב' ק. בשמחה, שברוך ה' בתה נכנסה בהריון, בשעה טובה ומוצלחת.

בערב ראש השנה ערכנו פדיון נפש עבור בתה של גברת ש. משכונת מקור ברנר בירושלים, לזרע של קיימא. בימי החנוכה היא התקשרה לבשר לנו, שב"ה הבת שלה נכנסה בהריון, וזאת לאחר שנים רבות שלא זכתה לפרי בטן. לפני מספר שבועות בתה זכתה לחבוק בת, בשעה טובה ומוצלחת.

גב' ל. מירושלים, ערכה פדיון נפש לדודתה לפני שלושה חודשים, לרפואה שלימה. כיון שהיא הייתה במצב קשה, היו לה בעיות במעייה, ואכן היא התרפאה. כיון שראתה שהפדיון עזר, היא ערכה לפני שבועיים שוב פעם פדיון נפש, והפעם לבריאות האמא שלה.

אדון ש. מראשון לציון, ערך פדיון נפש לרפואת אימו, שהייתה במצב קשה מאד, הוא גם קיבל על עצמו לשים סינון לאינטרנט, לרפואת אימו. באותו היום שערכנו את הפדיון כבר חל שיפור ניכר במצבה, והיא הולכת ומחלימה.

פדיון נפש על פי הקבלה

על ידי רב מקובל עם כוונות הרש"ש זצ"ל מומלץ על ידי כל גדולי הרבנים והמקובלים לרפואה, לברכיה, להצלחה, למציאת הזיווג, לזרע של קיימא, לשלום בית, וכו'

כל כספי הפדיון קודש להוצאת העלון
צלצלו 054-8413979

אנו זקוקים לתרומות רבות!
ניתן להפקיד בבנק הדואר
מספר חשבון 8362846, עבור עמותת "אור עליון"

מרו, מאר הדור והדרו, שר התורה, הגאון הרב מאיר מאזוז שליט"א: הנני ממליץ בזה על עמותת "אור עליון" שעושים פעולות רבות לקיבוץ רחוקים ולטיפול בנזקע נזר, ומדי חודש בחרושו מוציאים עלון "אור עליון", ומצאתי בו כמה דברים יקרים ונפלאים... מצוה רבה לעזור בידם כל אחד לפי כחו באונו ובהונו, ויהי נועם ה' עליכם, אכ"ר.

המקובל האלוקי הרב בניוה שמואלי שליט"א, ראש ישיבת המקובלים "נהר שלום": מצווה גדולה מאד לעזור להם, וזכות הזאת תעמוד לכם בכל העניינים וחיים טובים, אמן.

פסיכולוגיה יהודית

פסיכודרמה

כואבת? כועסת? מסתגרת במחשבות על מה שהיה או על מה שלא היה?

טיפול מלווה התחדשות לנשים, זוגות וילדים.

הפרעות אכילה, התמכרויות, פחדים,

טראומה ואובדן

צלצלו: 053-3354470 (תמרה)

מטפלת מוסמכת בעלת המלצות רבות